

Ara que arriba el cinema, tinc nostàlgia de l'estiu

(a Pepi, Lucy i Boom)

Antoni Roca

Ara, tot just ara mateix, quan arriba el cinema, el món del cinema -el 98 promet ser d'allò més amb la Katharine Hepburn delicadíssima de salut i del Glenn Ford que ho ignoram tot però, mala cara sí fa...- tinc nostàlgia de l'estiu.

Però de tot l'estiu. De l'estiu amb paisatge de Grècia clausurant el paisatge i el record inesborrable de la Melina Mercuri a mars oberts del Pireu, amb el seu infants, pura glòria, honor i esplendor, acompanyant Jules Dassin mentre es filmava *Never in sunday*, ¿recordau? El paisatge es clausurava, es clausura amb els cels blaus, llum calenta que davalla per entre cuixes i altres zones del

plaer i té l'origen allà a terres i mars de llavant. Clarors a les aigües i tot un seguit d'emocions, sensacions o inquietuds d'ordre menor... O tal vegada major, deixem doncs que el misteri que impregna qualsevol interrogant faci el seu indret...

Ara que arriba el cinema i he promès no veure mai més la darrera pel·lícula sobre el Titànic -diuen que la més cara de la història del cinema i jo m'estimo encara la cambrera, del Titànic també- tinc nostàlgia de l'estiu. *Summer and smoke*, deia sovint el clàssic anomenant Tennessee Williams. L'estiu o la matinalada inventada, estructurada pels colors i els seus ventalls i matisos que ubiquen una posta de sol -horabaixa post el sol, cantaven un temps a Mallorca, plorinyava l'infantó- una posta en escena, "mise en scène", diuen els cursis, suau, etèria, potser fins i tot generosa. Ara que arriba el cinema i podem

celebrar, ¿per què no? el 103 aniversari d'aquell invent de vidre i miracle, tinc nostàlgia de l'estiu. I tinc nostàlgia quan cap tard, a poqueta llum, entre el xaloc que vol ser gregal o probablement tot el contrari, l'home petit i amb capell, baixava xano-xano, la muntanyeta, el puig, a l'encontre de la mar extensa i tranquil·la per una redempció de l'aigua. A la trobada ritual i mítica de tots el dies de tots els mesos els anys de tota la vida amèn.

Llavors, el ball de la mitjanit - i també la mitjanit del cow-boy als aspres territoris de New York, New York amb el Dustin Hofmann i el Jon Voigt- la noia elegant i sinuosa alhora suggereix i sedueix. Després, passada la xafogor poc tendra de l'agost se'n va cantant a la Grace Kelly allò de *Il give to me to and you give to me, love for ever true* a l'estil Bing Crosby a *Altas Variedades*, remake tardà de *Historias de Filadelfia*... Coses trivials i simples que succeeixen a l'illa estiu rere estiu.

Ara que arriba el cinema i és gener per tot arreu, plou i fa sol -i una mica de vent tan idiota com insuportable, tan inútil com estúpid- tinc nostàlgia encesa de l'estiu. Tinc nostàlgia de tota l'ombra i tota la llum, de tota la claror de tota la foscor probable, possible i la cançó -la cançó del món- penetra, et penetra i em penetra més enllà de la línia oberta on viu un cor fràgil. O inflexible. Ara que arriba el cinema, tinc nostàlgia de James Stewart i Robert Mitchum, que varen picar el dos. Per exemple.

Ara que tinc nostàlgia de l'estiu, arriba a la meua llar -home, sweet home- na Pepi, na Lucy i na Boom. ❖

¿Podrà resistir la temptació, el nostre col·laborador?

